

Samræða við *Lenu Andersen*, tónleikari

# To thine OWN SELF BE TRUE...

– EG SYNGI SAMAN VIÐ LENU Í MÍNUM GRØNA BILI, KOYRI HART FRÁ, OG SPYRJI: »WHO AM I?« EIN SPURNINGUR AV TEIMUM HEILT STÓRU, MEN EG GITI AT HENNI DÁMAR SOVORÐNAR. Í DAG FARI EG AT KANNA MÁLIÐ

*Marjun Syderbø Kjølhus*

**H**on tosar um ein lit, sum eykennir sálina. Tað er ein grundleggjandi kensla, sigur hon, ikki sorg beinleiðis, men kanska eitt slag av melankoli, nakað, sum er har allatíðina, og sum litar tað ið hon fæst við. Vit sita í einum sofahorni í eini rúmligari stovu, hava tosað eina løtu um alt millum himmal og jørð. Eg siggi yvir á við vindeygu, út á ein blágráan himmal, tað er vindur og sirm, men ein klárur dagur kortini.

## NR. 1

Tá ið eg skrivaði til Lenu, og spurdi um eg kundi gera eina samræðu við hana, gekk bara ein løta, og so beyð hon mær niðan í húsini, sum hon og Niclas leiga í lötuni. »Tað er nummar 11,« skrivaði hon, »men tað stendur nr.1 uttan á, tí at hitt 1 talið er flogið burtur í eini hvirlu.« Eg varnaðist spøluni í boðunum, og her eg siti yvirav henni, siggi eg tað í eygunum á henni.

»Var tað, kanska tí at tú hugsaði meira um tingini, at tú føldi tú teg øðrvísi sum barn?« Hon steðgar á, og hugsar um spurningin eg havi sett henni. So hoyri eg spøluni í røddini á henni eisini. »Ja, eg havi altíð verið so forbiðið djúp.« Hon flennir hjartaliga, og smittar meg sum einki.

Lena tekur ikki seg sjálva serliga hátíðarliga, men hinvegin tosar hon djúptikin um tónleikin, tað er eyðsýnt tað hon brennir fyri. Mær dámar væl kombinatiónina. Tað er eisini sjarmerandi, at hon blandar ensk orð uppí viðhvørt, tá ið hon tosar.

»Eg flutti til Føroyar, tá ið eg var seytjan, so tú mást fyrigeva mær mínar bendingar.« Hon leggur høvdið á skák, og sær næstan eitt sindur smæðin út. Og so tosar hon um ein lit aftur, um litin í løgunum, um hvussu tekstur og lag mugu hóska saman, at tey mugu... serve each other... tæna hvørjum øðrum.

»Eg skrivaði einaferð ein hálvavegna politiskan

tekst, aftaná at hava sæð eina sending um eina høsna-fabrikk. 'Chicken For Cheap,' var heitið, og handlaði um hetta, at man finnur seg í at djór hava eitt sovorðið ússaligt lív, bara fyri at tú ikki skalt betala meira enn ein dollara ella tveir fyri 5 ella 8.« Hon steðgar á, snerkir, sum sær hon myndirnar frá dokumentar-sendingini fyri sær. »Niclas hevði skrivað ein so ræðuliga søtan melodi, tað passaði als ikki saman, so tá fekk eg eyguni upp fyri, at tað eru ikki allir melodiir sum rúma øllum søgum ella orðum.«

Hon knýtir nevan, tá ið hon roynir at greiða mær frá, hvussu hon føldi seg sum barn. »Soleiðis,« sigur hon, og letur tummilfingurin peiggja út til síðuna. »Eitt sindur uttanfyri tað heila.« Hon hevur ein gullring á ringfingrinum, siggi eg, ein steinur er festur í, eg royni at raka á litin. Roykblátt? Eg knýti litin í eitt minni um ein lakku-stein úr glasi, minnst, hvussu vakrir teir vóru heilt blankir og óbrúktir, men hvussu skjótt teir skøvaðust og hvítnaðu, tá ið man sum barn lakkaði paradís.

»Men tað var kanska tí at vit fluttu so nógv runt, tá ið eg var barn, eg var kanska eitt sindur sárbær.« Hon skeinkir mær kaffi upp í ein lítlan hvítan haldleysan kop, hann er prýddur við svörtum snúðningmynstrum bæði uttan og innan.

»Tað er kanska eitt sindur sterkt, ger tað nakað?«

»Nei, nei, nei.« Eg svari uttan at smakka mær á. »Eg fái mær mjólk útí, so tað gongur nokk.«

Hon smílist til mín. »Also, tað er ikki tí, at eg haldi at tað at vera sárbær er nakar veikleiki.«

## EINSTEIN Í DAMUSKÓM

Knappliga kemur ein stórsmílandi kona inn á gólvið, hon leitar eftir Niclas, sum skal gera eina jinglu fyri seg. Lena reisist og fer við henni oman í kjallaran at leita. Á stovuvegginum hava tey hongt nøkur stuttlig postkort upp, frá tí eina smílist Einstein til mín, hann er av onkrari orsök í damuskóm.

Lena loypir beint inn í samræðuna aftur, tá ið hon hevur tikið sær av jingludamuni. »Tað sum eg meini, er, at tá ið tú letur teg sjálva vera... vulnerable, so kanst tú eisini verða ultimatívt kreativ, og... og ikki doyva ein part av sær sjálvari, tí tað kann man ikki, man kann ikki selektívt doyva ting í sínum lívi ha?«

Eg má líka sleppa mær úr eygnafestinum hjá Einstein og spola aftur, jú tað var tað vit tosaðu um, at vera sárbær er ikki nakar veikleiki.

Hon spyr meg, um eg havi sæð ein fyrilestur um evnið inni á internetsíðuni TedTalks, og tað havi eg faktisk. Daman, sum greiddi frá, eitur Brené Brown, og fyrilesturin eitur 'The Power of Vulnerability.' Tað var ein góður fyrilestur, tað minnst eg, men hvat var tað við teoriini sum fangaði Lenu?

»Hon fekk meg at hugsa um at...at man má liva tætt at síni intuitión, og tað má man serliga, tá ið man skal skapa nakað, tí fyri nettup at kunna skapa, so mást tú føla tað, sum er har, tað stoffið, sum tú vilt brúka. Veist tú hvat eg meini við?«

Jú, eg haldi meg skilja, men spyrji, um tað ikki er freistandi bara at gera seg harða viðhvørt, at lata seg í eitt tjúkt skal, tá ið mann er ólukkulig?

»Ja, men tað, sum so hendir, er nemliga tað, at skalið fer rundan um alt. Tú kanst ikki bara koyra hart skal her og her og her.« Hon peikar á vangan og armin og hjartað. »Bara koyra skal á, har sum tú hevur ilt, tí tað fer jú út yvir alt tað heila, og kanska skapar tað eitt slag av...« Hon steðgar á og hugsar. »Tað verður ein sovorðin grázone í lívinum ella so. Tá ið tú so skalt peakka, so peakar tú ikki ordiliga, sum tú burdi ella so ha?«

»Jú,« eg lurti, og fái mær ein smakk av kaffinum. Tað er nokkso sterkt.

»Mann kemur til at koyra lívið á the backburner, sum tað eitur á enskum, kennir tú tað?«

»Nei«

»Also, tá er tað, at okkurt bara líka skal simra, tað er ikki meira enn, tú veit, akkurat komið upp á kók,